

KIS LAP

EGYEDÜL. (Lásd a 171. lapon.)

LIII. köt. 11. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. márczius 14-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

y
e
y
is
k.
é-
m
at-
a-
ert
ise
öz-
ert
na
eve
kis
is
jta.
sek
nyil
kal-
yon
zár
entz
sze-
har-
rdek
igha
ado-
mek-
ren-
sósó".
na-
t is
szky
még
zami-
elesen
felad-
ert én
ntelen
Több

atettel.
r. b.

szére :
thyány
bert és

on !
F. b.

eum-épület.

EGY JÓ KIS FIU TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

BORBÁLA néni sokáig értekezett Kurucz urammal. Ez alatt Gabika átsétált a mama szobájába és nagy örömmel ujságolta el, hogy Annuska megkerült, Kurucz bácsinál van.

— Mért nem hozta ide Kurucz bácsi? szolt a mama. Akár hogy van is Annuskának a dolga Borbála nénnel, én most már nem hagyhatom el, mikor téged, te nyughatatlan portéka, megmentett a halálos veszedelemből. Mindjárt beszélék Kurucz urral, hogy egyelőre magamhoz veszem a leánykát.

Nagy volt a Gabika öröme, de aztán megint csak nem akart a dolog mindjárt úgy fordulni, ahogy ő szerette volna. Mert Borbála néni, mikor nagy sokára elő jött Kurucz urral, igen komoly képpel mondá:

— Tehát abban maradunk, kedves Kurucz ur. Holnap reggel ide hozza Annuskát, hogy a nyolcz órai vonattal indulhassunk. És csak annyit mond neki, mint amennyiben megállapodtunk.

— Igen is, nagyságos asszonyom.

— De a mama azt akarja, hogy Annuska mindjárt jöjjön ide, szolt közbe Gabika. Én is azt akarnám.

— Csak még egy kis türelmet, fiatal ember, felelé Kurucz uram. Rövid idő alatt tisztában lesz minden és egy bizonyos jó kis fiunak talán öröm jut, ámbátor hogy bizony másfelől megint csak szomorúság is keveredett a dologba. De már ezen nem segíthetünk.

— Ezen nem, mondá Borbála néni nagyon szigorú hangon. Igazságot kell szolgáltatni mindenkinek érdeme szerint.

Kurucz uram elment. Gabika még kissé sántikálva ugyan, de kitelhető határozottsággal oda állt Borbála néni elé és kijelentette, hogy az egész beszélgetésből nem értett meg semmit, tehát most rajta a sor, hogy megtudja, mi hirt hozott Kurucz bácsi?

A néni megsimogatta Gabikát, de aztán szintén határozottan felelé:

— Nem, fiacskám, még nincs rajtad a sor. Egyszer már elhirtelenkedtem a dolgot, másodszer nem teszem. De holnap ilyenkor már mindent tudhatsz, ha mamád megengedi, hogy megint kijöjj velem falura. Bal-eseted úgy is megviselt, jó lesz a szabad levegőn lenned addig a két hétig, amíg az iskola kezdődik. Annuska is ott lesz. No eljössz?

— Hogy ne? Már így bizonyos, hogy Kurucz bácsi jó hirt hozott . . .

— Jót is, rosszat is. No de a rosszabbik téged nem igen érint. Most hát beszéljünk a mamáddal, hogy velem jöhess.

A mama belé egyezett Gabika kirándulásába, mert jól tudta, hogy bár a fiu még nem épült föl teljesen, a nénnél semmi baj sem érheti; úgy fognak ott rá vigyázni, mint a szemök fényére. Gabika tehát kíváncsiságtól duzzadva bár, de örvendezve tért nyugalomra.

— Tudom én, hogy Kurucz bácsi nagy mester, gondolá még fél-álmában. Bizonyosan kisütött valamit . . . másképp Annuska nem jönne velünk.

Még inkább meggyőződött erről, mikor másnap reggel látta, Borbála néni miként fogadja a félénken belépő Annuskát. Magához hívta, megölelte, és gyöngéden megsimogatta az arcát.

— Szegény gyermek! Sokat szenvedtél, ugy-e? No, majd rendbe jön minden.

Oda künn a Borbála néni szép falusi házában korán dél előtt mély esőnd uralkodott. Az öreg szakácsné a konyhában foglalatoskodott, Magda pedig az ablaknál ülve himezgetett. Egyszerre, amint kitekintett az utra, meghökkenve ugrott fel.

— A néni! Nem is üzent, hogy már ma jön haza. És . . . csakugyan . . . Gabika jön vele . . . az meg ott . . . lehetetlen! . . . az . . . mégis az . . . Annuska! Mit jelent ez?

Bele sápadt ebbe a kérdésbe. De nem töprenkedhetett sokáig, mert a néni Gabikával és Annuskával pár perc múlva már belépett. Igen kurtán fogadta a Magda köszönését.

— Gabika, Annuska, rendezkedjetelek el a szobákban, úgy amint elébb voltatok.

Ő maga is elintézett holmi házi dolgokat, aztán szobájába vonult és behívta Magdát, aki lehetőleg közönyös arcot igyekezett mutatni, pedig igazában úgy reszketett, hogy alig birt szólani.

— Parancsol, kedves nénikém?

— Nagyon komoly beszédem van veled. Amint látod, vissza hoztam Gabikát is, Annuskát is. Bizonyosan gyanítod is, miért?

— Ne . . . nem . . . igazán nem is sejtem.

— Akkor hát megmondom. Nagy igazságtalanság történt szegény Annuskával. Gabikának volt igaza, az ő jó szive nem csalódott. Annuska ártatlan.

— Igazán? . . . Ó . . . annak . . . nagyon örvendek, hebegte Magda,

— Dehogy örvendsz! Már a hangod is elárul. Mert nem csak azt tudom, hogy Annuska ártatlan, hanem azt is, hogy te voltál az a gonosz, irigy teremtés, aki azt a szegény árvát meg akartad rontani.

Magda halott-halavány lett, de azért dacosan emelte föl a fejét.

— Én? Engemet mer valaki vádolni? Ki az a gonosz rágalmazó?

— Csak lassan! És mindenek előtt figyelmeztetek, hogy a konok tagadás nem fog rajtad segíteni. Nagyon furfangosan fogtál a dologhoz, de úgy jártál, mint a legtöbb furfangos gonosz: valami kicsiségre nem vigyáztál és ezzel magad árultad el magadat.

— De nénikém . . .

— Hallgass! Azt vártam, hogy mihelyt megtudod, hogy fölfedeztem gonosz tettetted, töredelmes vallomással, bünbánattal, térdén állva fogsz bocsánatot kérni. De látom, hogy erre nem is gondolsz; abban bizol, hogy bűnödöt be nem bizonyíthatom. Tévedsz. Ez a kis selyem kendő, mely most is a nyakadban van, ez bizonyítja be, hogy te jártál suttymban itt a házban, te raktad Annuskának a ládájába azt a lopottnak mondott holmit.

Magda mint ha kő-szoborrá vált volna, oly meredten állt ott. Most már kezdte sejteni, honnan fenyegeti a veszedelem. A néni pedig folytatá:

— Ez a kendő, ugy-e, szintén az Annuska ládájából került elő a lopott holmi közt? Ámde éppen akkor délután viselted ezt a kendőt a nyakadon; nem is voltál itthon, együtt voltunk látogatóban. És estére a kendő mégis az Annuska ládájában volt. Ne is próbáld tagadni . . . magam is jól emlékszem, hogy a nyakadban volt a kendő . . .

— I . . . igen . . . de . . . sétáltunk . . . elvesztettem . . .

— Dehogy, dehogy! Sétálni indultatok, de te egyszerre csak elváltál a többiektől, s haza jöttél. A szakácsné Annuskával a kertben dolgozott, a fő-ajtó kulcsa náluk volt, de te a kis ajtó kulcsát előre magad-

hoz vetted és így jutottál be. A hetes látott, de természetesen semmi különöset sem talált benne, mert ez máskor is megtörtént. Fél óráig voltál a házban és ez alatt, mert meleg volt, levetted a nyakadról a kendőt, aztán tévedésből ezt is betetted az Annuska ládájába a többi holmival, melyeket te lopogattál el már hosszabb idő óta tőlem, hogy csufos gyanuba keverd azt a szegény gyermeket. Te tetted a gyűszűjét az én szekrényembe, hogy mindjárt rá irányuljon a gyanakvásom. Így volt, ugy-e? Valld meg tüstént!

Magda még egy végső kísérletet próbált.

— Nem, nem vallható meg... mert ezt mind az én megrontásomra eszelte ki valaki.

— Ám legyen, amint akarod, szólt Borbála néni hidegen és fölkelt. Tehát előhivatom mind azokat, akik bizonyítan fognak ellened; vannak elegenden: akkori sétáló társaid, akiknek feltűnt, hogy mikor vissza kerültél hozzájuk, nem látták nyakadon a kendőt, te pedig azt mondtad, hogy a zsebedbe gyűrted. Az öreg szakácsné bizonyítani fogja, hogy Annuska egész délután nem távozott mellőle a kertből, a hetes pedig azt, hogy te itt jártál a házban. Akarod, hogy szembe állítsalak velök?

— Nem! Nem! Ezt a szégyent el nem viselem! kiáltá Magda megtörve. Inkább megvallom... Én tettem... el akartam üldözni Annuskát a háztól... mert félttem, hogy különben ő tur ki innen... a néni jobban fogja őt szeretni.

S szégyenkezve, zokogva rejtette kezeibe az arcát.

Borbála néni szomorúan és szánakozva nézett rá aztán így szólt:

— Szerencsétlen, szívtelen lány! Mi kárrod lett volna belőle, ha ezt a szegény árvát is a szívembe fogadom? Nem juthatott volna

a szeretetemből mindkettőtöknek? De a te irigy önzésed nem rettent vissza egy ártatlan gyermek megrontásától és most valóban elvesztetted minden jó-indulatomat. Még ma haza küldelek. De előbb még elégtétellel tartozol annak a jó leánykának, aki anyi szégyent, fájdalmat viselt el miattad ártatlanul. Bocsánatot fogsz tőle kérni.

— Nem! Azt nem teszem! Soha! Inkább mindjárt világgá futok! kiáltá Magda konok dacczal.

— Előre tudtam, hogy szivedben nem él semmi nemesebb indulat. Jól van, ne tedd. De én igazságot akarok szolgáltatni.

Kiszól az ajtón:

— Gabika, Annuska, jőjjetek be!

Magda mogorva dacczal várta, mi fog történni. Borbála néni pedig, mikor Gabika és Annuska beléptek, így szólt:

— Annuska! Azt már tudod, hogy ártatlannak hiszlek; de azt még nem tudod, ki okozta sok szenvedésedet. Ime itt áll: Magda tette. Én is hibás voltam, hogy akkoriban hirtelenkedtem, haragban és nem megfontoltan cselekedtem. Csak a Gabika nemes jó szíve érezte ki az igazat, hogy te ártatlan jó gyermek vagy, Magda pedig rossz leány. Magda nem akar bocsánatot kérni, hát én teszem helyette és arra kérek, légy nekem szerető, fogadott leányom, kedves gyermekem!

Annuska könyezve borult Borbála néni elé és csókkal halmozta kezeit.

— Ó, áldott jőtevőm! Hogy érdemelek én ennyi jószágot?

Gabika pedig majd feldöntötte a néni, amint ujongva a nyakába ugrott.

— Jaj, aranyos néni! Tudtam én, hogy nincs a világon több ilyen jó és okos néni!

* * *

Délután Magda már nem volt a házban. Nem sirt utána senki.

Egyáltalán nem sirtak ott többé. Gabika gyorsan kilábolt betegsége maradványaiból s az egész ház, udvar, kert hangzott a vidámságától mely átszármazott a többiekre is. Boldog, derült napokat éltek; annál boldogabbakat, mert tudták, hogy most már semmi szomorúság sem fenyegeti őket. Hanem persze: a Gabika vakációja végre is letelt. Csak hogy Gabika nem eresztette bűnük a fejét.

— Már hiába, ezen nem lehet segíteni, mondá vigan. Ha már fölépítették az iskolát, csak kell is valakinek bele járni? Majd lesz újra vakáció, akkor megint ide jövök. Annuskát pedig most már jó helyen, boldognak tudom, hát nincs okom nyugtalankodni.

— Ugy van, mondá, Borbála néni. Évközben pedig látjuk egymást sokszor, mert én Annuskával gyakran berándulok hozzátok.

— És akkor Kurucz bácsiékat is meglátogatom, akiknek szintén nagy hálával tartozom, szólt Annuska.

Ez azután mind pontosan így is történt. Hol a városban Gabikáéknál, hol falun Borbála néninél gyakran voltak mindnyájan együtt s Kurucz bácsinak, ha csak szerét ejthette, szintén ott kellett lenni a vidám, boldog társaságban. Annuska igazi szerető leánya lett Borbála néninek, akinek derültté, kellemessé tette öreg napjait. Gabikával pedig mint jó testvérek hű szeretetet táplálnak egymáshoz mai napig is.

ÖT PERCZ PIHENÉS.

*MEGKERGETTEM abroncsomat,
Én is utána futottam,
S így házunknak kapujából
A tanyára eljutottam.*

*Meg is érzem. Ugy pihegek!
S ugyancsak kimelegettem!
Szinte fujok, s a levegőn
Meg is látszik lehelletem.*

*Hej abroncsom: jó dolgoz van!
El nem fáradsz, bár hogy hajtlak...
No, hadd támaszkodjam reád —
Így szerzel nekem nyugalmat.*

*Ha azután megpihentem,
Megint hajtlak, megint futok:
Mig a fehér kis tanyáról
Ismét házunk elé jutok.*

A KIRÁLY-KISASSZONY MACSKÁJA.

— Mese. —

HOL volt, hol nem volt: az Ope-
rencziás tengeren is tul volt egy-
szer egy híres és hatalmas király,
annak pedig egy leánya. Nem
volt se felesége — mert az már rég meg-
halt — se fia, se több leánya, hát persze
ugy féltette és szerette azt az egyetlen egy
gyermekét, mint a szeme-világát. Rá fogja
hagyni a koronáját, királyságát, lesz neki
mit aprítania a tejbe.

No, mondanom sem kell, hogy az már
most is bőven akadt. A kis király-kisasz-
szony még alig tudott gagyogni, lábán meg-
állani, már egész sereg hopmester és hop-
mesterné, komorna, komornyik, huszár, inas,
szakács, kukta, kocsis, bohóc, ezermester,
muzsikus volt kirendelve melléje, hogy
minden kívánsága teljesüljön. Tele is volt
a kezök reggeltől estig dologgal, mert a
király-kisasszony, amint növekedett, egyre
többet és többet tudott kieszelni, sokszor
bizony még olyat is, hogy az udvari nép-
ség egészen elszörnyűködött és a főhop-
mesterné alázatosan jegyzé meg:

— Fenséges király-kisasszony, már ez
igazán lehetetlen . . .

— Mind egy! Én ugy akarom!

És ha a fő-hopmesterné mégis akadékos-
kodott, akkor a király-kisasszony duzzogva
ment a királyhoz és elpanaszolta a baját.
A király pedig akár hányszor így szólt:

— Szerelmes lányom, ne kívánd ezt!

A fő-hopmesternének igaza van: oktalansá-
got kívánsz.

No, akkor aztán eltört a mécses. A király-
kisaszony sirva fakadt és jajgatott, hogy
nincs a föld kerekéségén olyan boldogtalan

teremtés, mint ő. Az öreg király pedig nem
birta ezt elviselni.

— Ne sirj no, egyetlen gyermekem! Ha
már oly nagyon kívánod, hát legyen a
kivánságod szerint, ha fele királyságomba
kerül is.

Igy tehát minden megtörtént, amire
vágyott és midőn föleserepedett, soha eszébe
sem jutott, hogy egyéb is történhessék,
mint amit ő akar. Jó szerencse, hogy nem
volt rossz szívé; de makranczos szeszélyei-
vel bizony néha elég bajt csinált. Hanem
aztán lassanként maga-magának okozta a
legnagyobb bajt, ámbár nem is igen tudta,
csak érezte.

Azt érezte, hogy semmiben sem telik
igazán öröme. Épp mert minden gondolata,
szeszélye rögtön teljesült, már nem is tu-
dott mit kívánni. A legdrágább ékszert
sem becsülte többre akár mily hitvány ka-
vicsnál; biboros bársony köntöseit ugy
dobálta el, mint valami ócska rongyot, és
a legtréfásabb mulatságon is ásítózva unat-
kozott.

Egy napon, mikor megint nagyon unat-
kozva nézegetett ki a palota ablakából,
szemébe tünt valami.

— Ni, az az erdős hegység nincs na-
gyon messze s én még nem jártam ott.
Pedig szép lehet ott az erdőben.

Rögtön elő állt a négylovas hintó s a
király-kisasszony a fő-hopmesternével kiko-
csikázott az erdőbe. Lóháton vágattak
utána a fő-erdő-mester, a fő-vadász-mester
és egész sereg szolgálja, hogy az erdőben
kalauzolják és szolgálatára legyenek. Tet-
szett is neki a lombos árnyas erdő s mi-
kor hintón már nem juthatott feljebb, gya-
log kapaszkodott magasabbra. Végre óriási
szikla-falhoz értek, nem mehettek tovább.

— Mi van ezen a sziklán tul? kérdé.

— Bizonyosan megint csak szikla, felelé a fő-erdő-mester. Látni azonban nem látta senki, mert oda följutni lehetetlen.

— Már hogy volna lehetetlen? Hiszen ni!... ott a fele magasságban kényelmesen üldögél egy fiu és faragsál.

— Az ám! No, az valóságos csoda... Hallod-e, te fiu! Hogy jutottál föl oda?

— Nem föl, hanem le! felelé a fiu nevetve.

— Micsoda? Fölülről jöttél? Hát odafenn élsz?

— Persze!

— No, ez még csodálatosabb! dörmögte az öreg erdő-mester nagy fej-csóválással.

A király-kisasszony nagyon kíváncsi lett s élénken kérdé:

— És innen alulról nem lehet oda följutni?

— Dehogy nem! Kerüljetez jobbra, majd én lejjebb megyek és fölvezetlek.

Nem köllött messzire kerülniök, már megpillantották a fiut, aki ekkor is a szikla oldalában ugyan, de egészen alant várta őket, igen kényelmes lejtős utnak a kezdetén.

— Ugyan szépen ismeri az erdejét, szólt a király-kisasszony gunyosan a fő-erdő-mesterhez.

— Furcsa, nagyon furcsa! dörmögte az öreg. Százszor is megjárta ezt a helyet, de ez az ut nem volt itt.

Most azonban itt volt és szépen fölé-táltak. Jócskán eltartott, míg följutottak és megláthatták, mi van a sziklán tul.

— Jaj de gyönyörű! kiáltá a király-kisasszony örvendező álmétkodással.

Csakugyan! Fösteni, de még álmodni sem lehetne olyan gyönyörű paradicsom-kertet,

amilyen ott, mélyen a szikla alatt, terült el. Tágas völgy nyult szélesen és hosszan végig, közepén kristály-tiszta vizű patakcsával. Virággal himes pázsitos mezők váltakoztak árnyas kis ligetekkel; más-hol ismét pirosuló gyümölcssel megrakott fák integettek. A mezőn szelid özek, bárányok legelésztek és ficzánkoltak, a fákon százféle dalos madár zengett, a levegőben tarka pillangók csapongtak s mosolygó derült napfény árasztotta el az egész boldog tájat. A völgy közepén pedig folyondárral befutott barátságos házacská állt s ennek ajtajánál egy igen-igen öreg teljesen ősz asszony üldögélt.

— Hamar hamar, menjünk! Le ebbe a gyönyörű völgybe! szólt a király-kisasszony. Hol vezet le az út?

— Majd megmutatom, felelé a fiu, de előbb meg köll kérdeznem az öreg dajkám-tól, szabad-e lejönnötök?

— Mit fecsegsz, fiu? rivalt rá a fő-hop-mesterné. Tudod-e, kivel beszélsz? Ez itt a fenséges király-kisasszony, akinek minden szava parancs.

— Nektek parancsolhat, de itt nem, felelé a fiu nyugodtan. Itt csak az én öreg dajkám parancsol.

Fölemelte a kezeit és jeleket csinált. A házacská ajtajában ülő öreg asszony hasonló jelekkel válaszolt s a fiu aztán így szólt a király-kisasszonyhoz:

— Te lejöhetsz, de a többinek itt kell maradnia.

— Az nem lehet! pattogott a fő-hop-mesterné. Nem szabad magára hagynunk a fenséges király-kisasszonyt.

— Azt sem bánom. Akkor hát ő sem jön. Ekkor a fiu gyorsan balra kanyarodott és eltűnt egy nagy szirt-fal mögött.

— De én le akarok menni! kiáltá az akaratos király-kisasszony és hirtelen a fiu után szökkent.

A fő-hopmesterné boszusan fordult a többi kiséréthez.

— Így hát utána kell mennünk. Pedig ugyan nem mulatságos ilyen sziklafal-oldalon föl- és lekapaszkodni. Remélem, jó ut lesz ezen az oldalon is.

Megindultak.

De mikor a szirt mögé értek, nem látták sem a fiut, sem a király-kisasszonyt. A hangjukat azonban hallották a mélységből.

— Még odább kell lenni az utnak.

Mentek odább, egyre odább, de csak nem találtak lefelé vezető utat. A szikla mindenütt oly meredeken volt lecsapva, mint a fal. Ott csak madár juthat le.

— De hisz' ez boszorkányság! . . . kiálták egymásra bámulva. És ni . . . ők már lemm vannak.

Csakugyan! Jól láthatták a magasból, amint a király-kisasszony a fiuval a virágos

réten egy őzike felé sétál. Az őz nem futott el, inkább a fiu intésére még eléjük szaladt s engedte magát simogatni, aztán a király-kisasszony kezéből eszegetett füvet. Majd odább sétálva, gyümölcs-fa alá értek

s a fiu gyorsan fölmászott a fára és szép gyümölcsöt dobott le vendégének, aki meg is ette. Aztán egy nyulacskára bukkantak és kergetni kezdték. A nyulacska nem éppen nagyon félhetett, mert amint ötöt-hatot ugrott, megállt, a hátsó lábaira állt és ingerkedni látzott velök; mikor már-már lefülelték, hirtelen odább szökkent. Egészen föl a magas szikla tetejéig hallszott a király-kisasszony vidám kacagása. A nyulacska után pillangót kergettek, majd meg a pataknál álltak és a vízben usz-

káló halakat nézegették. Végre a házhoz sétáltak s ott az öreg asszony itallal szolgált a király-kisasszonynak, aki a sok futkosásban ugyan kimelegedhetett.

Jó ideig pihentek és csevegtek ott a ház

A MEGVETETT ELLENSÉG.

I.

*Innen látni a nagy parádét legjobban,
Jó hogy azt a ficzkót félre lóditottam.*

előtt, aztán fölkerekedtek s egyik sűrű ligetbe sétáltak. Nem lehetett többé őket látni. A fő-hopmesternét ott a szikla tetején már a guta környékezte.

— Szörnyűség! Szörnyűség! Még ott fogják a fenséges király-kisasszonyt! . . . hogy

lépünk akkor a király elé? Jaj, jaj! Leütteti a fejünket mindnyájunknak!

— Mi a baj? Mit sopánkodik? szólalt meg akkor a hátuk mögött egy jól ismert hang.

Hát, uram fia! . . . a király-kisasszony állt ott vidáman, boldogan, egészen kipirulva a jó kedvtől.

— No, csak hogy itt van! so-hajtá a fő-hopmesterné megkönynyebbülten. De hát hogy jutott fel, mikor ut nincs sehoh?

— Hogy ne volna? Pompás utja van. Nem tehetek róla, ha olyan ügyetlenek vagytok és nem találtok rá. De most már siessünk haza, későre jár az idő.

Hiba nélkül lejutottak a hintóhoz s a király-kisasszony arca még ekkor is sugárzott az örömtől.

— Soha, soha még ilyen boldog órákat nem éltem. Holnap újra eljövök.

El is ment, aztán harmadnap és minden nap. Alig volt maradása otthon a fényes királyi palotában. Az udvari multságokra nem hederített, az udvari szakács főztjét

fitymálta és mindenre azt mondta:

— Sokkal jobb, sokkal kedvesebb minden ott abban a boldog paradicsom-kertben és az én kedves játszótársam jobban elmulattat száz udvari bohócznál is.

Az udvari népesség ezt nagyon zokon vette, kivált a fő-hopmesterné, aki mindig ott fönn a szikla tetején volt kénytelen ácsorogni, míg a király-kisasszony lenn mulatott. Mikor a sziklához értek, a fiu mindig a szikla oldalán várta és odáig vissza is kísérte a király-kisasszonyt, de a

szikláról soha sem lépett le. A nevet sem mondta meg s kissé elszomorodott, ha a király-kisasszony kérdezte.

— Volt nevem, de most nincs. Talán még lesz valamikor, talán nem is lesz soha többé!

A MEGVETETT ELLENSÉG. II.

*Ha ha! Dohogott is, hogy mért lököm félre?
Hogy megfizet . . . Sokat törődöm is véle!*

Hát a király-kisasszony nem is kérdezte tovább s név nélkül is napról napra jobban megszerette játszótársát. Nagyon meg volt elégedve a dolgok sorával. De bezzeg nem volt ám az öreg király, mikor a fő-

hopmesterné egy napon, mindent elbeszélvén neki, hozzá tette:

— És, felséges királyom, tegnap arra intettem azt a ficzkót, viseltessék több tisztelettel ura és királya felséges leánya

A MEGVETETT ELLENSÉG.

III.

*Ja! No! Mi ez! Ja! a kezem! Ja! a hátam!
Elbuktatott az a ficzkó! . . . De megjártam!*

iránt, kísérje alázatosan a hintóig s ne tegezze mint holmi magához hasonlót! Erre pedig vakmerően azt felelte: »Tévedsz, jó asszony. A ti uratok és királyotok nekem nem uram és nem királyom, a király-kis-

asszony pedig éppen semmivel sem áll fölötte.«

Szörnyű haragra lobbant a király. Mit? Egy ilyen vadon fölcseperedett ficzkó meri őt fitymálni?

— Halállal, vagy örökös börtönnel fog lakolni. Testőr-kapitány! Azt a ficzkót még ma élembe teremtsétek! De a leányom egyelőre ne tudjon róla semmit, nem akarok sirást-rivást hallani. Majd elfelejti, ha néhány napig nem találkozik és nem játszik vele.

A parancs ki volt adva, meg is indultak a fegyveresek rögtön; de estére hosszú orral tértek vissza, a kapitány pedig ezt jelenté:

— Felsőleges uram, mesebeszéd az, amit a fő-hopmesterné mondott. Nem lakhatik senki azokon a sziklákon, madár sem jut oda fel, nem hogy ut volna. Nyoma sincs ott senkinek.

(Vége következik.)

EGYED Ű L.

(Képpel a czimlapon.)

ZSUP-szalma alattam,
Agyacskám oly kemény —
Padlás-szobácskánkban
Egyedül fekszem én.

Törött az ablaka
A szél rajt' befütyül —
Senki sincs mellettem,
Itt fekszem egyedül.

A lábam úgy fázik.
A kezem dermedez . . .
Szemből a könnyü
Csöndesen permetez.

Éhes is vagyok — s nincs
Egy morzsa kenyérekém . . .
Már dél is elmúlt tán,
S még ma nem ettem én.

Napszámban dolgozik
Az édes jó anyám
S míg keze fölmarjul —
Mindig gondol reám.

Ha apám élne még,
A sorsunk jobb volna —
Sulyos, bus napszámban
Anyám nem dolgozna.

Neszt hallok . . . a lépcső
Fokai rezegnek . . .
Az ajtó küszöbén
Valljon ki jelen meg?

Te vagy az, te vagy az,
Te vagy az igazán . . .
Te, az én aranyos,
Édes, szép, jó mamám!

Csókod az ebédem
Csókod a vacsorám . . .
Ölelő két karod
Melegít én-reám!

A PAJKOS MANÓ.

— Tréfa, képekkel. —

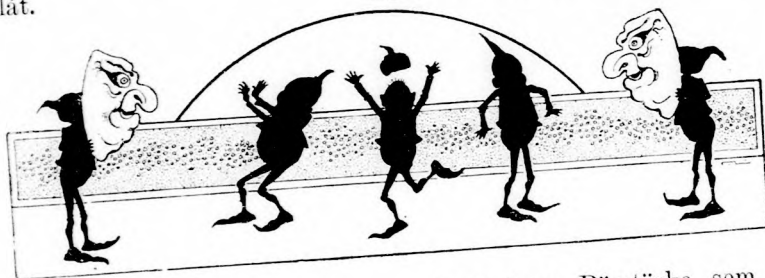

LVASTAM-E, hallottam-e, vagy csak álmodtam? — már egészen bizonyosan nem tudom; de nem is ez a fő dolog. Annyi bizonyos, hogy az iczipiczi kis manók országában sem az előtt, sem azután nem volt olyan pajkos garabonczás kis manó, mint Pösztorke, akiről még ma is beszélnek, ha ugyan már el nem felejtették.

Gondoskodott is róla, hogy ki ne fogyjanak a beszédből. Még a manók királyának is meggyült vele a baja, mert mind-untalan jelentkezett valaki panaszsra.

— Iskolába kell járatni, hadd tanuljon mórest és hasznos ügyességeket, mint jóra való manóhoz illik, mondá a király.

Nem is a tudós tanító manó bácsin mult, hogy Pösztörkén nem fogott az iskola. Inkább a Pösztörke garázdasága ragadt rá az addig jámbor többi fiatal manócskákra, végre pedig szétugrasztotta az egész iskolát. Mert akadt egy éppen hozzá való pajtása, akivel együtt sokat törték a fejüket: hogyan rázhatnák le a nyakukról azt az unalmas iskolát.

— Tudok én valamit! szolt Pösztörke. Minap künn jártam az emberek földjén; épp farsangoltak, találtam valamit el is hoztam . . . az nagyon jó lesz.

Hát egy napon mikor a tanító manó bácsi javában magyarázta, mi a jóra való, együgyes derék kis manók kötelessége, egyszerre csak felbukkan a tan-terem két végén két rettentően borzasztó szörnyalak.

Ilyet még soha sem láttak Manó-országban. A kis manócskák majd holtra ijedtek, de még a tanító manó bácsi is reszketett, mint a miskolezi kocsonya. S egyik szörnyeteg rémes mély hangon megszólalt:

— Csönd! Figyelem! Halljátok, amit parancsolunk! Ezt a házat mi ketten elfoglaljuk magunknak, és a ki ide beteszi a lábát, azt szőröstül-bőröstül megesszük.

— Igen, csizmástul sapkástul! dörögte a másik. Azért hát mars haza, mindenki pusztoljon innen, vissza se térjen soha többé!

Futottak is a manócska-diákok, meg sem álltak hazáig. Mikor ép-kézláb otthon voltak, akkor egyik-másik nem is bánta a veszedelmet. Annyi bizonyos, hogy az iskolának még a tájkát is elkerülte mindenki.

Ez hát nagyon szépen sikerült és így minden rendjén volt volna, Pösztörke nagy meglepődésére. De a fényes diadaltól nem fért a bőrébe és másfelé is szerencsét próbált a maskarádéval. De éppen készülődése közben rajta kapták, kisült az egész rettenetes titok, híret vette a király is,

— Hozzátok elém azt a gézengűzt! Vasra veretem, börtönbe vettetem, kegyetlenül megbüntetem.

Csak hogy Pösztörke sem esett a feleségre s idején megérezte a peccánya szagát. Sietett a czinkosához.

— No pajtás, itt most szűk lesz nekünk a világ! En menekülök. Ha akarsz, jöjj velem.

— Megyek is. Még valami álruhát is öltök.

— Nekem nincs, de nem baj. Ha eszünkön járunk, ezer esztendeig sem csipnek meg. De ebben csak rövid ideig bizakodtak. Nagyon a sarkukban jártak a zsandárok és egy este végre úgy körül fogták, hogy semerre sem osonhattak ki az erdőből, ahol bujkáltak.

— No, most már csak úgy menekülhetnénk meg, ha röplüni tudnánk, szolt a Pösztörke pajtása. Kár, hogy nekünk szegény manóknak nincs szárnyunk.

— Nincs, de lehet, felelt Pösztörke. Mért ne tudnánk röplüni, ha volna szárnyunk? Tehát csak az szükséges, hogy szárnyakat szerezzünk.

— Persze! De hol szerezzük?

— Mindjárt meglesz. Nézd azt a hollót amott az ágon. Alszik. Meglepjük, megkopasztjuk és lesz szárnyunk.

Mindjárt föl is másztak a fára és óvatosan közeledtek a holló-madárhoz. De a

holló nem aludt s nagyot vágott a csőrével a Pösztörke pajtására, aki elől lépe-

getett az ágon s most nagyot jajdulva pottyant le a földre, míg a holló elröpült.

— Ó te ügyetlen, kiáltá Pösztörke bosszusan.

S gyorsan a madár felé kapott, szerencsésen meg is csípte a farka tollát és kirántotta, de e közben úgy meglódult, hogy ő is lecsuszott az ágról.

Igen, az ágról lecsuszott, de nem esett le a földre. Eleinte, nagy ijedtében, maga sem értette a dolgot, de mihamar fölocsudott és látta, hogy estében végig terült a kitépelt tollra, ez pedig elbirta.

— Nagyszerű! kiáltá ujjongva. Van eszem, hogy nem ugrom le. Csak egy kis szél jöjjön, elszállok a tollamon akár a felhőkbe is, aztán üthetik bottal a nyomomat. Engem ugyan nem büntetnek meg!

Teljesült a kívánsága. Jókora szél fujt és elkapta a tollat, a tollal együtt a manócskát.

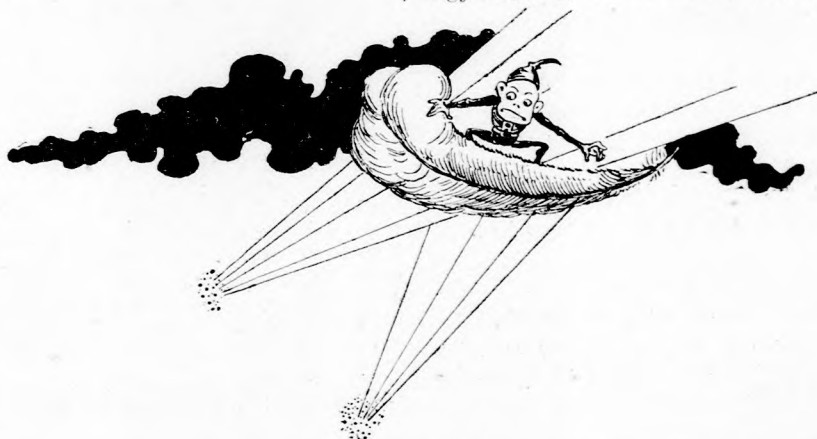
— Jaj de pompás! El is csapom magamtól az egész hitvány manó-népséget! Ezentul szárnyas manó leszek, a tündérekkel fogok versenyt röpülni. Ez így nagyon kényelmes.

Mert nem is köllött holmi szárny-lebegtetéssel fáradnia. Fölállt a toll közepére és vitette magát.

— Ilyet tessék megtanulni abban az unalmas iskolában! Mindjárt a csillagok közt leszek, talán el is látogathatok valamelyikre.

A szél valóban roppant magasra vitte föl: de mivel mindennek, még a legerősebb szélnek is van vége, hát egyszer aztán a toll is megállapodott és csöndesen lebegve maradt ott a magasban.

— No, mi ez? Menjünk hát odább... vagy föl, vagy le!... Csak nem lebeghetek

itt örökre egy helyben... Éhen halok...
Jaj, jaj! Innen le sem ugorhatok. Ó, jaj!...
ki segít le?

Hirtelen elmúlt a kedve a röpüléstől:
jobb szeretett volna ott lenni, ahol hasz-
nát veheti a lábainak.

— Ó, ó! Inkább csuktak volna be...
majd csak kieresztettek volna... inkább
jártam volna iskolába... majd csak végére
járom vala... Jaj, csak lebecsátkoznék
ez az ostoba toll!

No, meg is tette, de nem volt benne
köszönet. Sűrű felhő szállt az égre, nagy
csöppekben eregette magából az esőt és
néhány csöpp a tollat érte. A toll pedig,
amint magába szivta a vizet, rögtön ne-
hézzé lett és szédítő gyorsasággal esett
lefelé. Pösztörke rémülten fogózott beléje.

— Jaj, végem van! Nyakamat szegem,
minden csontom össze török. Ó, bár soha se
röpültem volna!

Egyszerre aztán nagyot locssant és bizony
tán el is ájult volna, ha förtelmes izü lé
nem tódul a szájába, orrába.

— Juj! Valami pocsolóba estem. De
ez még szerencse. Kiuszom a partra, nem
szegtem a nyakamat.

Kivergődött, aztán futásnak eredt s meg
sem állt hazáig.

— Itt vagyok, csukjanak be, küldjenek
iskolába! Mindent elviselek és szentül foga-
dom, hogy ezen túl jóra való manócska
leszek!

SZÁMREJTVÉNY.

- 2, 3, 12 = Áhitatos szívből fakad;
6, 8, 5, 15, 14 = E nélkül nem fog a tollad;
11, 2, 1 = Félénk, ürge, zöld állatka;
13, 10, 9 = A széppel van örök hadba;
4, 7 = Papiros, de fal is lehet;
1-15 = Okulj rajta, ha megfejted.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüstig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta Marryat, a magyar ifjuság számára
fordította dr. Dulácska Géza; 94 képpel, ke-
mény táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 9-dik számában
között találós kérdések megfejtése:

1. Ha meg van fagyva.
2. A csiga, mert az egész házat elbirja.
3. Egy csizmája van.
4. A mennyországban.

Helyesen fejtették meg: Mérey Ágosta,
Hollaky Ferencz, Badics Gizella, Berényi Irma,
Nékám István, Markó Árpád, Kovács Dénes, Lányi
Rudolf, ifj. Gillemot Lajos, Krausz Géza, Korbuly
Józsi, Csikvári Ernő és Lajos, Péterfi Alice,
Bolyó Pálma és Károly, Kalmár Rózsika, Vajda
Marietta és Ferencz, Jurenák Ferencz, Graefl
Paula és Márta, Vancsó Anna, Kocsis Gizella,
Schweiger Margit, Rózi és Móricz, Zubor Imre,
Kis Károly, Fischl Izabella, Sternberg Anna, Sár-
mezey Miczi és Annuska, Schwarz József és Béla,
Kláber Alfréd, Glöckner Vilma és Anna, Záborszky
Mariska és Dezső, Deutsch Erzsike, Lövensohn
Imre, Lamberger István, Vataj Miczi, Armuth
Erzsi, Mérhay Ilonka, Máder Iduska, Szamek
Margit és Zoltán, Cservenák Margitka, Bogay
Ernő, Boros Emmike, Schröder Sándor és Keresztes
Gyula, Havas Margit, Fáy Endre és Árpád,
Kossaczky Gyula, Robitsek Anna, Révy Emil,
Herczeg Ilona és Albert, Kaszás Irén és Imre,
Deák Iluska, Payr Hugó, Kuthy Árpád, Mészár
Iréne, Dobóczy Mariska és Rózsika.

Részben fejtették meg: Lőrinczy
Mariska, Braun Adrienne, Lányi Andor, Irányi
Pista, Diemár Kálmán, ifj. Körösi Károly, Keresz-
tély Ernő, Medovárszky Mátyás, Kövér Miczike,
Esterházy Erzsébetke, Róna Mariska és Erzsike,
Toldy Ilona és Ferike, ifj. Münnich Aurél, Csu-
kássy Loránd, Sier Friczike, Engel Jóska, Bachrach
Mátyás, Weisz Béla, Kovács Miczi, Kerbolt Ilonka
és Válika, Székszónai Antal, Pick Margit, Herczeg
Malvina, ifj. Jákó János, Rosenfeld testvérek,
Vállas Ilonka, Angermayer Béla, Marczali Bözse
és Póli, Ghyczy Józsi, Flesch Károly, Lakner
Margit, Kresz Károly, Gyermek Kálmán, Markovics
Ignác, Singer Oszkár, Benkó Jenő, Kövesi Jenő,
Roheim Rózsika, Jármí Elek (írj vonalozott papi-
roson, amíg nem tudsz egyenes sort vetni! F. b.),
Grubits Miczi, Löbl Irma, Gaszner Ilike, Gallatz
Imre, Kriegner Kálmán, Piller Géza, Szász Zsombor,
Furmann Jancsi, Szent-Ivány Carla, Przybilla
Jenő, Haydin István, Lévy Margit, Engelmann
Jenő, Kerpely Jenő, Hedry Ernő, Teőke István
és Gyuri, Müller Henrika, Réty Vilma és Miczi,
Szilvássy Erzsébet, Molnár Ilonka, Fekete Radó.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtén-
tén, nyertes lett Kláber Alfréd, Sopronban, kinek

a jutalom-könyvet (*»Az ifju Anakharzis utazása Görögországban«*, írta *Barthélémy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* III. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Sternberg Anna, Agárdy Mariska, Fischl Izabella, Scheiber Béla, Flesch Károly (ha akad olló a kezéd ügyében, mesd le vele a levél-papirosodnak a czafatos szélét! *F. b.*), Kis Károly, Michnay Gitka, Müller Henrika, Rosenfeld testvérek, Wolf Anna, Kéky Mariska (magad írj! *F. b.*), Lakner Margit, Roheim Rózsika, Goldfeld Jenő, Wettstein János, Riedel Emmike, Vellisz János, Lévy Margit, Haydin István, Kállay Miklós, Schwarz Magda, März Karolina és Janesi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mándy Gizike. Olvasd el, amit Bachrach Mátyásnak ízentem. Egy része neked is szól. — **Nékám István.** Egy-kettő beválik. Kérésedet azonban nem teljesíthetem. Ilyen csekélyke munkácskával nem lehet olyasmire jogot váltani, amire csak komoly dolgozat szerzője tarthat számot. — **Braun Adrienne.** Kis testvérekéd fölépülésén örvendek. — **Berényi Irmus.** Az már kívül esik a *»Kis Lap«* körén, hogy én ösztökéljek valakit levelezésre. Ha megkaptad a czímet, magad közvetlenül intézhetsz kérdést az illetőhöz; vagy pedig bele nyugszol, hogy nem akar levelezésbe bocsátkozni. — **Keresztély Ernő.** Te üzletnek tekinted a rejtvények megfejtését s azt írod, hogy rászánod a pénzt a levelező-lapokra, abban bizva, hogy majd megtérül a nyeremény-tárgyban. Kívánom, hogy bele ne veszi az üzletbe s kedvezzen neked a szerencse; de azt sem tagadhatom, hogy soraid nem éppen kellemes hatást tettek reám. Persze, minden megfjítő örül, ha egy-egy szép könyvet nyer emlékül; de többi kis olvasóim nem tekintik ezt hasznot czélzó üzletnek, hanem kellemes mulatságnak: örülnek, ha fejtörésük sikerrel járt s beküldik a megfjtest, hogy a fejtörés sikerét tudassák. Hát ha te is megpróbálnád, hogy ilyenformán gondolkozzál? — **Kovács Miczi.** Azt kell föltennem rólad, hogy csak ezen a héten léptél be olvasói sorába, s így nem tudhattad még, milyen szigoruan veszem én, hogy tiszta papirosan tiszta írasu levelet írjatok. — **Vajda Olga.** E rovat figyelmes olvasása megadja neked is a választ. — **Kérbolt Ilonka és Valika.** Nagyon is könnyű mind a kettő. — **Péterfi Alice.** Mentül előbb örvendeztess meg annak a hírével, hogy vissza nyerted egészségedet. A te kedves meghívásodnak meg is felelek, mihelyest a kedvező sors a ti szép városokba vezérel. — **Kalmár Rózsika.** Takaros levélkét írtál. — **Vargha Bálint.** A *»skí«* amolyan hókoresolya, mely a jégi koresolyánál

sokkal hosszabb s előbbre s hátrább nyulik. Mint ha egy szántalp közepén állnál. A norvégek (akik *»si«*-nek éjtik) ügyesen haladnak rajta hazájok nagy hó-mezőin s havas hegy-völgyein. — **Szent-Iványi Carla.** Versikédnek egyik másik sora jól hangzik, de egészben még gyöngécske. Annál nagyobb örööm telt azokban az ibolyákban, melyeket a leveled sarkaiba füstöttél. — **Valásek Annuska.** A tót is magyar, bár ha nyelvére nem is az. De mindnyáján egyek vagyunk a honnak szerelmében. Annál derekabb, hogy tót-ajku lányka létedre szabatosan beszélsz és irsz magyarul. — **Schwarz Magda.** Mint budapesti lakos a *kiadó-hivatalhoz* fordulj, mely szívesen fog fölvilágosítani. — **Horváth Ilonka, Schvarcz testv., Brezsányi Laczi.** Küldhetitek. — **Czehlár Olga.** Mi közöd neked Kóczos Petihez? — **Frideczky Marcsika.** Az olyan kitünő ajánlatra csak annál szívesebben fogadlak apró hiveim nagy táborába. Mert a te édes mamád az, aki téged figyelmembe ajál. Ő is volt egykor az én hű kis olvasóm. — **Steiner Marcsa.** Ugy tapasztalom, hogy írásod tetemesen javult. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Angermayer Béla Vissy Etelkával. — *Löbl Irma* (Torzsa) kérdezi *Kláber Alfrédet*: Sopronban lakik-e?

ROVÁS.

M. J. — H. E. és P. I. hanyag levelét nem vehetem figyelembe. A megfjtest fáradsága s a név megjelenésének öröme e szerint kárba veszett.

F. b.

GYÁSZ.

Épp akkor, midőn a havi virág s az ibolya fakad a földből: szállott alá a sirba egy kedves, szerény ibolyácska:

FREYLER EDITHKE

szerető szüleinek, testvéreinek, nagyanyjának, rokonainak öröme s számos joakaró barátjának kedveltje, s nekem is egyik leghivebb s legkedvesebb kis olvasóm, életének 9-ik évében Munkácson.

Osztokodjunk a vesztesek fájdalmában, hogy viselhessék el könnyebben.

Mindnyájunk szeretete, áldása lebegjen a korán elhervadt virágszál hamvai fölött.

Forgó bácsi.

KIS ÉRTESTŐ.

— A jutalom-nyereményekről. —

Sokan kis olvasóim közül annyira zaklatnak kérdéseikkel, mikor nyernek már könyvjutalmat ők is: hogy *egyszer mindenkorra* a következőkben válaszolok nekik, bár, ha a *Forgó bácsi postája* cz. rovatot figyelmesen olvasnák, bizonyára tudnák, mihez tartani magukat.

A jutalom-nyeremény szerencse dolga. A helyes megfejtők nevei közül mindig csak *egy*et huznak ki.

Képzeljétek, hogy sok száz *sárga* kukorica-szem közt van egy *piros* is. Tegyétek meg a próbát s p. 400 közül huzzátok ki már most (persze elfordított fejjel, vagy behunyt szemmel) azt az *egy piros* szemet.

Ilyen piros kukorica-szem annak az egynek a neve is, aki nyertesnek kerül ki a sok név közül.

Ezzel a magyarázattal pedig annál is inkább érzétek be: mert minden, a *nyerésre* vonatkozó kérdést, ezen túl figyelmen kívül hagyok.

F. b.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére:
Krivány Dini és Jankó 1 frt. — Gál Pista 50 kr. — Janniczky Mária 50 kr. — Jendrásik Bandi 30 kr. — Deutsch Pista 1 frt. 10 kr. — Platthy Gyula és Mimi 1 frt. — Sturm Renée 50 kr. — Esterházy Erzsébetke 4 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Előfizetési felhívás

KIS LAP

április—decemberi folyamára.

FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az új évnegyedre, mely a »Kis Lap« most folyó 52-dik kötetének folytatását és majd befejezését is fogja nyújtani, elbeszélések, költemények, rajzok érdekes és gazdag új sorozata van előkészítve. „Rosszcsont Ferke“ újabb rugaszkodásainak rajzokkal kísért elbeszélése mellett hosszabb *indianus elbeszélés* is következik, *Donászy*

Ferencz ismert ifjusági írónk tollából, szintén számos rajzzal, épp oly vonzó, mint tanulságos olvasmányul. Kisebb beszélek, mesék mellett továbbá még e kötetben *szindarab* is kerül sorra s a régi gond lesz a »Kis Lap« régi rovataira, kétheti *szines műmellékleteire* is.

Sorakozzanak tehát a »Kis Lap« régi kis hívei, új társakat is toborozva magukhoz, *Forgó bácsinak* több mint *negyedszázadon* át diadalmasan lengő zászlaja alá, mely a kellemes szórakozás és hasznos okulás czéljához vezeti őket.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyed évre . . . 1 frt.

Fél évre . . . . . 2 frt.

Egész évre . . . . . 4 frt.

Az előfizetési pénzek, legezélszerűben postai utalvánnyal a „Kis Lap“ kiadó-hivatalához, (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.